

لَهْد و بَحْث

در نامه «گوهر»، این مبحث
کشوده مشود و صاحب نظران و
نقادان میتوانند، با رعایت کامل همه
جوانب کار، هر قصر یا نفر و کتاب
و رساله و مقاله را، در کمال ادب
و نزَاکت و انصاف و بطور مستدل و
منطقی، مورد بحث و نقده اردهند
و نظرات صائب خود را، آزادانه،
اپراز دارند.

این نکته گفتگیست که،
بر حسب اصول متعارف و متدال
جهان، نوشته‌ای و کتابی و بطور کلی
اثری در خود بحث و نقده صاحب نظران
است که بر اسقی بلندها به و گرانمایه
و نفوذ و سنجیده و عهم و عالی و صاحب
آن عالم و فاضل و محقق و متبحر
باشد و در حقیقت بارزش نقد و بحث
بهازد. پس، از این نظر، اتفاقاً
علامت تکدیر و تحقیر نیست بلکه
نشان تکریم و تعظیم است.

«گوهر»

(۱)

نقد و بحث بر کتاب مجمل التواریخ و القصص

تصویح شادروان استاد ملک الشعراه بهار

چاپ اول ۱۳۱۸ شمسی

(دنیاله شماره پیش)

ص ۲۰ ۲۲۰ م ۸ دقیقاً مشهور دقیانوس

ص ۲۲۱ م ۸ قال نادرست و قالوا درست است

ص ۲۲۱ م ۱۴ بعد از «گفت» باید «ام حسبت آن» افزوده شود

ص ۲۲۱ م ۱۶ الحفایر با یاه نادرست و الحفایر با همزه درست است

* آفاه، عبدالحمید بدیع الزمانی، استاد دانشکده ادبیات والهیات دانشگاه تهران، از ادبیان و دانشمندان نامدار معاصر

ص ۲۲۲ س ۱۸ هایه با یاء نادرست و هائله با همزه درست است
ص ۲۲۳ س ۳ بیندش نادرست و بیندش درست است
ص ۲۲۳ س ۱۵ قبل از غسانیان «از» افزوده شود
ص ۲۲۵ س ۷ علی الولی نادرست و علی الولاء به کسر واو و با همزه در آخر درست است

ص ۲۲۶ س ۶ قبیله‌ها املائی نادرست و قبیله‌ها درست
ص ۲۲۹ س ۷ جده نادرست املایی نادرست و جدات درست است
ص ۲۳۰ س ۹ الخطیئة برای رعایت سجع باید الخطیئه بدون همزه و با یاء مشدد نوشته شود.

ضمانتا یادآور میشود که هیارات منسوب به سطیح و شق (دو تن از کاهنان دوره جاهلیت) آنچنان که در این کتاب آمده در کتابهای دیگر دیده نشده و تصحیح آن چنانکه شادروان ملک الشعرا بهار نوشته است امکان ندارد فقط برخی از تصحیحات لازم نوشته شد.

ص ۲۳۰ س ۱۲ لعلی اشتباه والعلی درست است
ص ۲۳۰ س ۱۴ صنعا بدون همزه نادرست و صنعا با همزه درست است
ص ۲۳۱ س ۱ معد با میم مضموم نادرست و معد با میم مفتوح درست است
ص ۲۳۱ س ۵ تحمدبا تاء نقطه دار نادرست و تحمد با یاء درست است
ص ۲۳۱ س ۱۱ یکتفی با یاء نادرست و تکتفی با تاء نقطه دار درست است
ص ۲۳۱ س ۱۱ یختلف با یاه نادرست و تختلف و با تاء نقطه دار درست است
ص ۲۳۱ س ۱۱ ینقص با یاء نادرست و تنقص با تاء نقطه دار درست است

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات مردمی
پرتال جامع علوم انسانی
تذکار

در بحث و نقد بر کتاب *مجمل التواریخ والقصص* شماره ۷ خطاهای پیش آمده که بدینویسه اصلاح میگردد
در صفحه ۶۷۰ العجبال غلط و الجبل (بدون الف) صحیح است در صفحه ۶۷۱ در دو مورد او تصور المحراب نوشته شده اذ تصور المحراب صحیح است سلسله‌ها نادرست و سلسله‌ها درست است فابری غلط و «ع» بایستی بالای «یا» قرار بگیرد.

جواب آقای حبیب‌الله آموزگار در باب کلمه

هنچار و بهنچار و ناهنچار

مندرج در شماره ۳ و ۴ مجله

شماره ۳ و ۴ مجله ذیارت شد. از نظر تنوع مقالات و تحقیقاف چشمگیر واز حیث چاپ و کاغذ ممتاز است. راجع به کلمه هنچار و ناهنچار خاطر عالی را متذکر می‌سازد که پیش از چاپ این نقد از دفتر مجله از من پرسیدند که کلمه هنچار را در برابر ناهنچار نوشته‌اید ایا نباید به هنچار باشد؟ جواب عرض شد خیر. فصاحت کلام وزیبائی کلمه و دل چسبی سخن در حذف «به» است و بهتر آنست که دربرا بر ناهنچار کلمه هنچار باشد واز لحن سوال کننده مستفاد می‌شود که اجازه نقدمی خواهد. بنده هم باهم گذراندم. اینک که آن نقد در شماره ۳ و ۴ مجله صفحه ۳۶ چاپ شده است جواب این است:

اولاً – استناد به فرهنگ دیگری برای رد فتوای صاحب فرهنگ دیگری که مزایای بیشتر دارد و تاکنون چهار بار چاپ شده است و دههزار لغت معمول و مصطلح در زبان فارسی دارد و نتیجه پنجاه میلیون مطالعه و تدریس است، پذیرفتی نیست زیرا بر همان فرهنگ مورد استناد هم میتوان خوبی ازد و بحث کرد

ثانیاً – با لیل حذف کلمه «به» از ناهنچار که مورد استناد ناقد محترم است از نظر فصاحت حذف «به» از کلمه به هنچار هم مناسبتر و بجا اتر و ضرورتی پسندیده است.

ثالثاً – با مراجعة بجا ام فرهنگ آموزگار که همین روزها از طرف کانون معرفت منتشر شده است ناقد محترم اگر فرصت داشته باشد در ۴۵ مورد از این قبیل استباط و اجتهاد و رد یا قول آنرا به فرهنگستان که تنها مرجع صالح است پیشنهاد کرده ام با آن مراجعت فرمایند.